

Трамвайний герой

Євген Дудар

Буряченко їхав у трамваї. Ввійшла жінка. Буряченко встав. Чемно сказав:

— Будь ласка, сідайте.

Жінка звела свої ясні очі на двометрового Буряченка. Лице її засяяло, ніби їй поступилися місцем у раю.

— Дякую, дуже дякую.

Буряченко скромно стояв і скромно дивився у вікно. Його чемність дуже схвилювала жінку. Вона висловила свою радість на весь трамвай:

— Одразу видно виховану людину. Ви, певно, з хорошої сім'ї.

Всі повернулися до Буряченка. Буряченко почервонів. Переступив із ноги на ногу. Ще більше витягнув шию до вікна.

— Який же ви молодець, чесне слово! В наш час такі зустрічаються рідко.

Всі знову повернулись до Буряченка. Цікавими очима міряли його з ніг до голови.

Буряченко горів внутрішньо й зовнішньо.

Жінка не вгавала:

— Боже, який же він скромний! Дивіться, людоньки, вогнем палає... Натє вам яблуко.

Буряченко замахав руками:

— Що ви! Що ви! Дякую. Я-а-а...

З переднього сидіння долетів чийсь тенорок:

— Беріть, юначе, негарно відмовлятись. Ви заслужили...

Буряченко простягнув тремтячу руку по яблуко. Засунув його в кишеню.

— Одружений чи ще не жонатий? — спитала сусідка жінки, якій Буряченко поступився місцем.

Буряченко то втягував свою довгу шию в плечі, то витягував її, мов черепаха. Весь трамвай бубонів про його лицарство й скромність. Нарешті Буряченко сам повірив, що він вчинив щось героїчне. Розправив плечі. Підніс високо голову. Окинув усіх зневажливим поглядом. Розчинив кулаком двері. І на ходу виплигнув із трамвая...